

A. E. Bogomil:

Atu naproti!

Kaj veste vi tam doli v dolini, kako trpimo pri nas pod silo južnega vetra!

Uu-uuu-uuuu —! — se glasi njegova pesem, ki jo poje zdaj višje, zdaj nižje skozi svoje prehlajeno grlo. Pa samega je menda vendar strah, da bi brez spremstva razsajal po svetu; zato hodi z njim prav kisel in objokan spremljevalec: dež. Oh, ta dež! Poleti mu nič ne zamerimo, če po pameti pride — ali takole pozimi! Čožundra, godlja, plundra, ali kakor že hočete imenovati tisto sneženo in deževno brozgo skupaj, da se Bog usmili, kdor mora skozi njo.

Te dni sta srečala jug in dež Kalinškovega očeta. V lepem so šli od doma; ponoči je pa zarogovilil jug. Kupili so nekje novo kravo, Lisko. Na potu proti domu sta pa opešala oba, oče in Liska. Prenočila sta v Dolinčicah pri Rožancu, ki je bil Kalinškov brat.

Kako težko sta ju čakala doma Kalinškova dva! Novo kravico bi bila seveda še posebno rada videla. Kdové, kakšna bo? Ali bo tako prijazna, kakor je bila Murka? Ali bo bela ali bo pisana? In kakšne roge bo imela? In če bo kaj brčala in poleti morda rada bezljala? To niso majhne skrbi! Ali ata ni bilo od nikoder.

»Mama, kje so pa ata?« sta vpraševala venomer Tonček in Marica.

»Zdaj še ne morejo priti!« so ju tolažili mama. »Je še prezgodaj!« In tako so jima odgovarjali ves ljubi dan do večera. Zvečer se je pa stemnilo, in mama so tudi morali svoj odgovor malo izpremeniti: »Danes pa ata že ne bo domov — je pregrdo.«

Atu naproti!

»Kdaj pa bodo prišli? A?«

»Jutri enkrat mogoče pridejo,« so menili mati.

»Če jih ne bo ponoči sova vzela?«

Tončku so se posvetile oči. V skrbeh je bil za ata. Kako rad bi jim šel naproti, pa kaj, ko je zunaj taka vihra! In še sova povrhu! Ne, danes ne pojde! Jutri pojde!

O, to je bila noč dolga za Tončka! Do jutra se mu je sanjalo, kako nagaja tista sova atu in kravici; ata pa da se jokajo, žival se pa plaši. Tonček stoji pripravljen z dolgo palico, da bi mahnil po sovi; sova ga pa zagleda, pa prhuta nanj, da bi mu izpraskala oči. . . .

No, vendar enkrat — dan! In ata še ni! Ne odleže Tončku. Morajo mu mama dovoliti, da gresta s sestrico atu naproti. To so mama seveda temrajši dovolili, ker so vedeli, da dalj ne bosta šla kot do konca hiše. Tak direndaj zunaj!

Mama jima odpró dežnik, in otroka se napotita na pot.

Uuu-uuu-u-u-u-uuu- —! — jima zatuli veter okrog ušes. Nagajivo zagradi Tončkov klobuk in ga vrže v lužo. Potem se upre v dežnik in ga izkuša iztrgati Marici iz rok. To je zdaj boj in joj in jok in stok . . .

Popotníka se brž obrneta in vrneta v hišo. Rajši tukaj čakata. Ata bodo že prišli. —

In res so prišli, a brez kravice. Veselje in žalost hkrati sta napolnjevala Tončkovo in Maričino srce.

Čez par dni je pa jug potihnil. Zapihal je sever in ata so stopili v Dolinčice do Rožanca. Tam so zadnjič popustili Lisko.

Danes jo bodo pa gotovo prignali, danes! Skozi okno gledata Tonček in Marica po bregu dol, kdaj se kateri prikaže,

Ko bo pa količkaj znamenja, da res gresta, jo bosta pa pocedila Tonček in Marica skozi duri in po bregu dol brez klobuka in brez rute in brez dežnika.

Ne_kakor oni_dan: samó do vogala in še tisto zastonj.

Dr. Jos. Lourenčič:

O taščici-sirofici in dobri deklici.

*Taščica rumenoprsa
je na okno priletela,
priletela, obsedela
in potóžila takó:*

*„Kamor stopim, se mi drsa —
če zletim na drobno vejo,
nógice se v sneg mi vdrejo,
in zazebe me močno!*

*Deklica, odpri, odpri mi,
reši me gladú in mraza —
daj, daj, vsaj to malo časa,
da spet sneg skopní!*

*Ko bo konec ostri zimi,
in bom v pómlad odletela,
blizu gnezdece bom splela
in ti pela bom vse dni.“*

*Deklica odpre brž okno,
vzame taščico pribežno,
čuva jo pred zimo snežno
prav do pómladi.*

